
Jorge Luis Borges

„RITTER, TOD UND TEUFEL”: KÉT VÁLTOZAT

I

A képzeletbeli sisak alatt
arcéle zord s éppoly kérlelhetetlen,
mint oldalán a kard. Kopár ligetben
léptet rendíthetetlen a lovag.
Az aljas és szemérmetlen sereg
már körbefogta: bámul szolgálzammal
az Ördög, kétfelől kígyók merednek,
s homokórával int az ősz öreg.
Ki rád néz, tudja, vaslovag, tebenned
nincsen hely gáncsnak, sápadt félelemnek.
Sorsod kemény: parancsot és talán
sebet kell osztanod. Vitéz vagy, német,
s biztos lehetsz: méltó ellenfelének
fogad majd el az Ördög s a Halál.

II

Két út nyílik. Az egyikben a gőgös
vasember léptet, jó hitében bízva,
a világ veszedelmes erdejében,
a rémek közt, míg körben mozdulatlan
táncát járja az Ördög s a Halál;
a másik út rövid: enyém. Mely elmúlt
éjen vagy rég letűnt napon fedeztem
föl ezt a képzelt hőstörténetet,
a festő Dürer halhatatlan álmát,
a hőst s az árnyak rút seregletét,
kik lesnek rám, kutatnak s megtalálnak?
Nem a vitézt, engem szólít az ősz
öreg, kinek fején kígyók tanyáznak.
A le nem pergő óra nem a bajnok
örök percét, az én időmet méri.
Én leszek hamu s én leszek sötétség,
bár később indultam, mégis beérek
a végső révbe, míg te, ki nem is vagy,
te, egyenes kardú, derék levente,
tovább léptetsz a dermedt rengetegben,
tovább, amíg csak ember él a földön,
egykedvűen, képzelten, mindörökké.